

stres Beretninger kunne aflaa en Landgang. Der kan jo ikke være sigtet til Andet end en Landgang af Lydstere. Men hvad lærer Historien os i vor egen Tid? Hindrede vi Lydsterne i at gaa over til Als? Og dengang vare vi dog en Stormagt paa Spen, mod Lydsterne. Vi havde vor hele Flaade ubeskaaren, ikke et Skib var ødelagt, ja, der var i hele Krigen kun faldet en eneste Officer paa Spen. Men vi hindrede ikke Fjenden i at gaa over til Als, og der laa dog Hovedstyrken af den danske Arme; den kunde ikke aflaa Landgangen. Lydsterne, det vide vi jo, men lad os huske det her, toge Alt i en Haandenøding, i een Nat og den næste Morgenstund, ligeoverfor den danske Flaade og den danske Hær. Hvorledes kan da den ærede Minister sige til os her, at vi kunne aflaa en Landgang. Vi ere udsatte for Overfald, og vi ere ikke istand til at holde Fjenden borte fra vore Kyster. Det lærer vor Krigshistorie os, det lærer den Erfaring os, vi gjorde i 1864, og der var dog for en stor Del de samme Befalingsmænd tilstede, som nu skulde aflaa en saadan Landgang og Angreb efter den ærede Ministers Mening. Nu skal det være anderledes, siger man, med Hærplanen end i 1867, fordi vi dengang vare Herrer paa Spen. Ja, det maa have været tilsyneladende; thi, som sagt, i 1864, da Lydsterne gik over til Als, vare vi ikke Herrer i vore egne Farvande paa Spen. Vi ere det ligesaa meget nu, som vi vare det dengang. Da General Steinhmann laa med Hæren paa Spen, frygtede man saa ikke, at Lydsterne kunde gaa over Beltet? I det mindste frygtede man for det heri Byen. Jeg veed ikke, om Officerne paa Spen antog det, men da vare vi dog ogsaa Herrer over Lillebelt, i alt Fald havde Lydsterne ikke andet Skibsmateriale end Vaade. Det, tror jeg, er værd at erindre, naar vi ville bygge et Forsvar paa en saa kostbar Grundvold, som det Forslag, der nu ligger for os, udfordrer.

Jeg veed ikke, hvorledes den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 2den Valgkreds kan komme udover, at denne Sag ikke har nogen virkelig politisk Side med Hensyn til den ærede Krigsminister. Ministeren selv vil jo ikke vedkjende sig, at den har noget politisk Ansæg. Men den ærede Taler for Veile Amts 2den Valgkreds veed meget vel, at Hærplanen var det nuværende Ministeriums Program, og der kan ingen Tvivl være om, at, dersom den nuværende høitærede Krigsminister med den Dygtighed, han besidder, og som jeg paa in-

gen Maade vil Andet end høilig anerkjende, kunde gennemføre denne Hærplan, baade hvad her er forelagt om det levende Forsvar, og hvad der bebudes om det faste Forsvar, bliver han Ministeriet Estrups Frelsermand. Det siger jeg, at saaledes vil det komme til at staa i Historien, og det kan den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 2den Valgkreds meget godt indse. Det er jeg fuldstændig overbevist om. Den samme ærede Rigsdagsmand har hidtil været en Modstander af det Estrupske Ministerium. Ja, det er idag den 8de November; Novemberpolitikken var han jo ogsaa Modstander af. Det er Toaarsdagen, siden denne mærkværdige Politikk kom til Frembrud. Jeg veed ikke, om den ærede Rigsdagsmand nu er bleven Tilhænger af denne Politikk, men af Ministeriet vil han vistnok ikke erkjende sig at være en Tilhænger ialtfald ikke endnu. Jeg kan derfor ikke forstaa, hvorfor den ærede Rigsdagsmand kan slutte sig til Ministeriet blot paa Grund af denne ene Ministers Personlighed. Thi denne Minister har om ikke faktisk, saa dog i Principet anerkjendt den provisoriske Finantslov af 12te April 1877 for at være en lovlig og vigtig Ting, ellers kunde han ikke træde ind i dette Ministerium, naar Sagen betragtes fra den politiske Side. Naar en Minister gaar ind i et Ministerium i en forfatningsmæssig Stat som Danmark, maa han bekjende sig til de Hovedsaetninger, som dette Ministerium har opstillet, og han maa da blive solidariisk ansvarlig for den Politikk, det har øvet, og derfor siger jeg, at den høitærede Krigsminister har ligesaa vel det provisoriske Mærke paa sig, som Conseilpresident Estrup har. Jeg mener derfor, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds ikke har set rigtigt, dengang han mente, at den ærede Krigsminister ikke henhørte til den provisoriske Regering. Jeg vil ligefrem sige, at jeg har den samme Mistillid til den ærede Krigsminister, som jeg har til de øvrige Ministre paa Grund af den provisoriske Finantslov, der brød vor grundlovmæssige Tradition og slog en Keerne i vor gode Grundlov. Det skulle vi ikke glemme her, dersom man skal stole paa, at Ministerens Øster have Noget at betyde. Den Behandling, som nu her skal foregaa af det levende Forsvar, vil jeg ikke indlade mig paa at omhandle. Det er mig tilstrækkeligt, at vi have en Hær som den nuværende. Lad være, at der kan være Mangler ved den paa Grund af, at Herloven har sine Ufuldkommenheder, eller at det ikke stemmer med Tids-